

Прва шанса – Нина Јоветић

НЕРОЂЕНЕ МАЈКЕ

племе спава дивље
снују лаки сан
а мене прогони сцена
њихових ружних лица и нешто што личи на мач

жени шире ноге
и посматрају муке очима дивљачи
не чекају оно што мисле
да ће из ње изаћи

дуга дршка нема крај
а тупа оштрица у њеној је утроби
и стружу је као трулеж воћке
из ње узимају и сјеме и плодове

видим како се хладна тресе јер страдао је дио њен
док држе ситне удове
мртви а да никада нису живјели
дјечији али су припадали дјевојчици

и мада знам судбину жене
и све што може бити са њом
опет ме боли чин неправде
без питања за њено проклето мишљење

и гледам њихове синове
и чујем плачни глас
родила си мајко само мене
а гдје су љубави рођене за нас

и јалове се њихове лозе
и труле зрели плодови
вођени судбином руке оне
која је чупала цвјетове
па плачу ти ружни очеви

ко ће да нам рађа дјецу
мајке смо им убили

ГОЛА ИСПОД НЕГЛИЖЕА

Она вара силоватеља са мужем
Рођена је у име презира
Гледа затворених очију своје отворене ране
Вечерас је по наредби
Гола испод неглижеа

Не постоји закон који је против њега
Касете су пуне игранки голих удова
Ноћима од страха ниједна не спава
Ниједна није старија од шеснаест љета
Он гледа само њу и она већ зна
Остале су спашене, она је играчка
Ујутру ће бити гола испод неглижеа
Она не зна за постојање тако кратке хаљине
У њеном дому то је тајна тема

Питање које се не поставља и за које одговора нема
Јер она ће бити вјерна и часна жена
А сада је гола испод неглижеа

Они ћуте, нико јој не говори ништа
Мајка иде сузних очију на крају колоне
Поворке која је живу сахрањује
Да изравнају очеве дугове
Удају је за старијег човјека
И знају, тражиће јој да већ ноћас
Буде гола испод неглижеа

Руке јој се смрзавају
Није јела данима
Проси за новац а он јој пружа празну шаку
И као даму одводи је у мотел
Свеједно му је да ли је она права жена
Неће јој више бити зима, кончаће њену глад
Ако за њега буде
Гола испод неглижеа

Нико је никада није дотакао
Барем не тријезну
Сви су младићи у њу заљубљени несрећно
Тумара градом сама
Тражи жртву да јој буде жртва
Када буде пијана моћи ће да води љубав
Небитно са киме
Унапријед је спремна, када скине капут
Тијело ће бити голо чим се ријеша неглижеа

Мјесецима није видјела мужа
Вријеме је ратно а он није војник
Побјегао је са неком
Тјеш се а зна да је мртав
У име тога осветиће му се
Зато што јој није јавио за сопствену смрт
Пред неким официром војске која га је убила
Биће гола испод неглижеа

Колико је патњи када бола нема
Жени је лако да се дочепа свог голог тијела
И њиме плати или наплати
Неизмирени дуг
Знатижељу
Хир
Мржњу
Јад
Плати то што је у тренутку несреће била сведок
Мушког бијеса
Женама је лако, јер је свака барем једном
Гола испод неглижеа

АУТОПОРТРЕТ

насликаћу аутопортрет
без боја,
ријечима
умјесто мастилом
крвљу
умјесто на папиру
по голој кожи

и нећу на крају свезати корице око њега
нека буде окован у соби
лице ће бити осликано ријечима
које сам изговарала разумом
ријетке су
али биле су сложене
биле су
можда никада виђене
можда ријетко свијету показане
можда чак и нису биле
ја не знам више да ли су постојале
врат ће бити спона која држи
труп и главу
у њему ће бити који интерпункцијски знак
нешто да ме подсећа на ћутања
која сам имала
у име преживљавања
остајања у животу
цијело моје тијело, од врата доље
биће низ апстрактних ријечи које су паралеле
уши странаца
које су вриштали странци
којима су ме хвалили
и којима су ме живу сахрањивали
којима сам против свих ратовала
и којима сам убијала
а којима су мене убијали
и којима сам каткад себе убила
нека цио труп буде у знаку борбе
руке нека остану празне и нека по себи пишу
опроштаје
и дизање из мртвих

свуда по длановима кржаве су шупљине
и прсти су умочени у крв
и укочени
док чекају да сложе нешто
кобно
и страшно

трагично
и магично
посебно
и исто као све остало
моје
и цијелог народа
ноге нека буду бунтовнички трк
и бијег из времена у којем сам заробљена
игром судбине која ми није нешто наклоњена
ноге нека буду исписане ријечима које су ме увијек
оживљавале
и у играма смрти
крвопролића
глади
држале ме корак испред целата
само нека по грудима
свуда
близу срца
ту
буду исписане ријечи које сам написала
ономе кога се не тиче мој бунт
а због кога сам против свих на свијету
остала сама
нека груди буду исписане
ту
око срца

најљепшим ријечима свијета
за које нисам знала да у мени станују
нека буду симболичан спомен да сам у стању да
волим
некога
ко можда и не постоји
насликаћу аутопортрет
без боја,
ријечима
умјесто мастилом
крвљу
умјесто на папиру
по голој кожи

гледаћете ходајући Лувр
који се састоји од свега чега се критичари плаше
жене
и ријечи
њених ријечи

О ПЕСНИКИЊИ

Нина Јоветић рођена је 17. новембра 2004. године на Цетињу. Од рођења живи у Сутомору где је и завршила основну школу. Тренутно похађа други разред опште гимназије у Бару.

Писањем се бави детињства, мада активно, тек три године. Ово је њено прво објављивање поезије.